

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-75(4)/17/AnŁ

Warszawa, 12 lipca 2017 r.

DECYZJA DIH-1/51/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie od decyzji Nr 15 Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku z dnia 11 maja 2017 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.23.2017.UW) w przedmiocie zobowiązania ww. przedsiębiorcy do uiszczenia równowartości kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki koncentratu pomidorowego 30% „Gardinia” á 180 g oznaczonego „Najlepiej spożyć przed: 28.11.2018”, wyprodukowanego dla Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie przez Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp. j. z siedzibą w Albertowie, w łącznej wysokości 729 zł (słownie: siedemset dwadzieścia dziewięć złotych), **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 13-16 lutego 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku, zwanego dalej „*Podlaskim WIIH*”, w sklepie spożywczym w Białymstoku przy ul. Chełmońskiego 54, należącym do przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, zwanego dalej również „*stroną*”, pobrano do badań laboratoryjnych m.in. próbkę koncentratu pomidorowego 30% „Gardinia” á 180 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości i numerem partii „28.11.2018 C 649109 19:37”, wyprodukowanego „dla: Stokrotka Sp. z o.o., ul. Projektowa 1, 20-209 Lublin przez: Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp. j., Albertów 69, 42-165 Lipie”, w ilości 3 opakowań z partii liczącej 7 opakowań, w cenie 1,49 zł/op., o łącznej wartości 10,43 zł, zwanego dalej „*koncentratem pomidorowym*”. Równocześnie z tej samej partii produktu, pobrano, zabezpieczono i pozostawiono pod nadzorem zastępcy kierownika ww. sklepu dodatkową próbkę w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbkę kontrolną), zgodnie z dyspozycją art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), zwanej dalej „*ustawą o Inspekcji Handlowej*”. Przedstawiciel kontrolowanego został pouczone, iż zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, próbka kontrolna jest przechowywana przez kontrolowanego do czasu jej zwolnienia przez Podlaskiego WIIH i w tym czasie nie może być wprowadzona do obrotu.

Powyższe ustalenia zostały udokumentowane w protokole kontroli z dnia 16 lutego 2017 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.23.2017), protokole pobrania próbki produktu z dnia 15 lutego 2017 r. nr 005627, protokole pobrania próbki kontrolnej z dnia 15 lutego 2017 r. nr 005628.

Badania przeprowadzone przez akredytowane Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Olsztynie (akredytacja Polskiego Centrum Akredytacji nr AB 433), zwane dalej „*Laboratorium UOKiK w Olsztynie*”, wykazały niższą zawartość ekstraktu ogólnego w porównaniu do wymagań zadeklarowanych na opakowaniu, tj. stwierdzono 28,5% z niepewnością wyniku 0,8%, podczas gdy na opakowaniu zadeklarowano 30 %. Powyższe udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 3 marca 2017 r. nr 92/2017, zwanym dalej „*sprawozdaniem z badań nr 92/2017*”.

Pismem z 13 marca 2017 r., Podlaski WIIH poinformował stronę o wynikach badań laboratoryjnych koncentratu pomidorowego oraz o prawie do złożenia wniosku o zbadanie próbki kontrolnej. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa składając ww. wniosek pocztą elektroniczną w dniu 17 marca 2017 r.

Kierownik ww. kontrolowanego sklepu w dniu 20 marca 2017 r. złożył wyjaśnienie, że próbka kontrolna koncentratu pomidorowego została omyłkowo wystawiona na sprzedaż, w związku z pismami informującymi stronę o zwolnieniu prób kontrolnych innych niż koncentrat pomidorowy produktów.

W związku z powyższym, Podlaski WIIH zawiadomił stronę w piśmie z 20 marca 2017 r., że nie ma możliwości uwzględnienia jej wniosku o zbadanie próby kontrolnej i za ostateczny wynik badania uznaje się analizy próbki pierwotnej.

O wynikach analizy zawartych w sprawozdaniu z badań nr 92/2017 został zawiadomiony również producent koncentratu pomidorowego, tj. Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp.j. z siedzibą w Albertowie. Producent ten w piśmie z 13 marca 2017 r. uznał ww. wyniki badań za świadczące o właściwej jakości handlowej, powołując się na tolerancję $\pm 2\%$ określoną w normie PN-75/A-77601 „Przetwory Warzywne Koncentrat pomidorowy”, zaimplementowaną do dokumentu zakładowego producenta pt. „Opis produktu Nr 027-I”. Producent nie przedstawił ww. dokumentu zakładowego. Producent stwierdził ponadto, że osiągnięcie ściśle określonego na etykiecie ekstraktu koncentratu pomidorowego jest w procesie technologicznym niemożliwe.

W dniu 24 marca 2017 r. strona przekazała drogą elektroniczną pismo o tej samej dacie, w którym zgodnie z ww. stanowiskiem producenta stwierdziła, że koncentrat pomidorowy spełniał wymagania jakościowe, ponieważ został on wyprodukowany zgodnie z wytycznymi normy PN-75/A-77601, która dla koncentratu pomidorowego o zawartości ekstraktu ogólnego 30% zakłada tolerancję $\pm 2\%$, przy czym norma nie przewiduje obowiązku wskazywania tej tolerancji w oznakowaniu produktu

Zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 496), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów*”, dyrektor Laboratorium UOKiK w Olsztynie w piśmie zatytułowanym „Koszt przeprowadzonych badań laboratoryjnych (nr 48/2017)” z 11 kwietnia 2017 r. ustalił koszt przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki ww. produktu na łączną kwotę 729,22 zł, na którą złożyły się następujące pozycje: masa netto –

28,34 zł, przygotowanie próbki do badań – 28,34 zł, ekstrakt ogólny refraktometrycznie – 28,84 zł, substancje słodzące metodą HPLC – 271,68 zł, substancje konserwujące metodą HPLC – 258,68 zł, ocena wyników – 56,67 zł, sporządzenie sprawozdania z badań – 56,67 zł.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2017 r., Podlaski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie zobowiązania go, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia równowartości kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych ww. koncentratu pomidorowego. Stronę postępowania pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, m. in. wglądu w akta sprawy oraz składania wniosków dowodowych.

W toku postępowania w pierwszej instancji, 26 kwietnia 2017 r. strona ponownie przekazała drogą elektroniczną ww. pismo z 24 marca 2017 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją Nr 15 z dnia 11 maja 2017 r. Podlaski WIIH zobowiązał przedsiębiorcę Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie do uiszczenia równowartości kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki koncentratu pomidorowego w łącznej wysokości 729 zł (słownie: siedemset dwadzieścia dziewięć złotych). W uzasadnieniu do tego rozstrzygnięcia organ odniósł się do stanowiska strony wskazując, że przywołana przez nią norma PN-75/A-77601 nie jest normą obligatoryjną.

Pismem z dnia 30 maja 2017 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie. Strona zarzuciła, że organ pierwszej instancji nie rozpatrzył sprawy od strony merytorycznej, co stanowiło istotne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), zwanej dalej: „Kpa”. Drugim zarzutem odwołania było naruszenie przepisów art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej poprzez ich zastosowanie w sytuacji gdy badany koncentrat pomidorowy był prawidłowej jakości.

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 r., Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji, kontrolowany jest obowiązany do uiszczenia, na wskazany przez odpowiedni organ Inspekcji rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów albo wojewódzkiego

inspektoratu, kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, którą następnie przekazuje się na rachunek dochodów budżetu państwa, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Zgodnie z § 9 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów, wysokość należności pieniężnej, o której mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, ustala dyrektor laboratorium kontrolno-analitycznego Inspekcji Handlowej (ust. 1), z uwzględnieniem: rodzaju badanego produktu, rodzaju materiałów lub urządzeń użytych w toku przeprowadzania badań, uzasadnionego kosztu pracy jednej osoby w jednym dniu lub godzinie pomnożonego przez liczbę osób i dni lub godzin oraz uzasadnionego kosztu pracy laboratorium (ust. 2).

W niniejszej sprawie, badania próbki pobranej przez Podlaskiego WIIH w sklepie należącym do przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie wykazały, że koncentrat pomidorowy nie spełniał wymagań deklarowanych w oznakowaniu na opakowaniu, z uwagi na obniżoną zawartość ekstraktu ogólnego (tj. było 28,5% zamiast 30%). Analizy te zostały wykonane w akredytowanym Laboratorium UOKiK w Olsztynie oraz udokumentowane w sprawozdaniu z badań nr 92/2017. Strona wniosła o zbadanie zabezpieczonej próbki kontrolnej. Podlaski WIIH nie mógł jednak uwzględnić tego wniosku, ponieważ próbka kontrolna została bez jego zgody wprowadzona do sprzedaży w sklepie należącym do strony. Należy zauważyć, że strona w toku kontroli została pouczona o obowiązkach wynikających z przepisów art. 28 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, tj. konieczności przechowywania próbki kontrolnej do czasu jej zwolnienia przez organ kontroli.

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych, Podlaski WIIH ustalił wysokość należności pieniężnej na kwotę 729 zł, na podstawie kosztorysu wystawionego przez Laboratorium UOKiK w Olsztynie (pismo zatytułowane „Koszt przeprowadzonych badań laboratoryjnych (nr 48/2017)” z 11 kwietnia 2017 r.). Decyzją wydaną na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, Podlaski WIIH zobowiązał kontrolowanego przedsiębiorcę Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie do uiszczenia powyższej kwoty, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych zakwestionowanego produktu.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionowała wyników przeprowadzonych badań, natomiast ponownie nie zgodziła się z ich interpretacją, dokonaną przez organ pierwszej instancji. W ocenie strony, otrzymany wynik zawartości ekstraktu ogólnego w koncentracie pomidorowym świadczył o zgodności z deklaracją na opakowaniu, ponieważ wynik mieścił się w granicach tolerancji określonej normą PN-75/A-77601, przy czym norma nie nakazuje umieszczać tej tolerancji w oznakowaniu. Strona zarzuciła też, że Podlaski WIIH nie odniósł się merytorycznie do jej argumentacji przedstawionej w toku postępowania.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, należy w pierwszej kolejności zauważyć, że w oznakowaniu koncentratu pomidorowego (udokumentowanym na fotografiach załączonych do akt sprawy) nie zadeklarowano tej normy. Producent umieścił na opakowaniu deklarację 30%, nie podając żadnej tolerancji, a więc wynik badania można było odnieść tylko do tej konkretnej wartości, tym bardziej, że konsument podejmując decyzję o zakupie kieruje się informacjami zamieszczonymi na opakowaniu.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że wspomniana przez stronę norma nie została wskazana na opakowaniu detalicznym, lecz została uwzględniona przez producenta koncentratu pomidorowego w dokumencie zakładowym (pismo Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp.j. z siedzibą w Albertowie z 13 marca 2017 r.). Na marginesie wskazuje się, że dokument ten nie został doręczony organowi pierwszej instancji ani też drugiej instancji pomimo powołania się na niego przez stronę. W tym stanie rzeczy Prezes UOKiK wskazuje, że specyfikacja produktu określająca tolerancje deklarowanych w oznakowaniu wartości, jako dokument wewnętrzny producenta nie jest udostępniana konsumentom, a więc nie można było jej uwzględnić jako elementu informacji dla konsumenta.

Podkreślenia wymaga, jak słusznie wskazał w zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji, że norma PN-75/A-77601 nie jest obligatoryjna do stosowania. Obligatoryjne jest natomiast stosowanie w komunikacji z konsumentem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), które w art. 7 nakazuje podawanie konsumentom informacji rzetelnych, jasnych i łatwych do zrozumienia (ust. 2) oraz sprzeciwia się wprowadzaniu konsumentów w błąd co do właściwości środka spożywczego (ust. 1 lit. a). Zauważyć należy, że przepisy prawa nie określają szczegółowego sposobu deklaracji zawartości ekstraktu ogólnego w koncentracie pomidorowym, jak ma to miejsce np. w przypadku informacji o wartości odżywczej środków spożywczych. Niemniej, wobec braku takich szczegółowych regulacji, podmioty powinny dołożyć wszelkich starań, by przekazywane przez nich informacje na temat żywności były zgodne z ww. ogólnymi przepisami prawa. Jeżeli informacje nie mogą idealnie odzwierciedlać parametrów produktu, należy podać je w możliwym przybliżeniu i upewnić się, że konsument nie zostanie wprowadzony w błąd. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie deklaracja „koncentrat pomidorowy 30%”, która w zamierzeniu producenta miała oznaczać $30\% \pm 2\%$, tj. od 28% do 32%, nie była zgodna z ww. przepisami i nie mogła zostać przyjęta przez organ pierwszej instancji na korzyść strony odwołującej się. Stosując granicę tolerancji określonej w PN-75/A-77601 producent winien jednoznacznie zadeklarować, że stosuje wszystkie postanowienia tej normy, a nie wybiórczo korzystne dla siebie.

W ocenie Prezesa UOKiK, oceniając zgodność koncentratu pomidorowego z deklaracją należało postąpić zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami na rynku, znajdującymi oparcie między innymi w normie Kodeksu Żywnościowego dla koncentratu pomidorowego (Codex Alimentarius, Ref. CODEX STAN 57-1981, ze zm. z 2013 r.), z której punktu 8.3 wynika, że zawartość ekstraktu ogólnego można deklarować w oznakowaniu (a nie wyłącznie w dokumencie zakładowym) jako: wartość minimum (np. minimum 30%) lub w przedziale, którego zakres powinien mieścić się w obrębie 2 punktów procentowych (np. od 28% do 30%).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że wynik badania stanowiący podstawę do zakwestionowania koncentratu pomidorowego, został odniesiony przez organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy do deklaracji producenta zamieszczonej na opakowaniu, która

miała jednoznaczny charakter, to jest bez uwzględnienia dodatkowej tolerancji. Argumentacja strony odwołującej się zmierzająca do wykazania zgodności stwierdzonej zawartości ekstraktu ogólnego w koncentracji pomidorowym z deklaracją nie zasługiwała na uwzględnienie w niniejszej sprawie. Argumentacja przedstawiona powyżej wpływa także na uznanie, że Podlaski WIIH podjął czynności niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, rozpatrzył sprawę merytorycznie i zgodnie z przepisami prawa. Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że zarzut strony dotyczący naruszenia przepisów zawartych w art. 7 Kpa oraz art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej jest niezasadny.

Nie znajduje potwierdzenia w treści zaskarżonej decyzji zarzut odwołania, że organ „w żaden sposób nie odniósł się merytorycznie do wyjaśnień Skarżącego”. Prezes UOKiK ponownie zauważa, że w uzasadnieniu do tego rozstrzygnięcia Podlaski WIIH wyjaśnił stronie, że przywołana przez nią norma PN-75/A-77601 nie jest normą obligatoryjną. Należy dodać, że organ drugiej instancji, zgodnie z zasadą przekonywania wyrażoną w art. 11 Kpa, rozwinął tę kwestię w swojej decyzji.

Podsumowując, Prezes UOKiK stwierdził, że obciążenie kontrolowanego, którym w myśl art. 2 pkt 8 ustawy o Inspekcji Handlowej był przedsiębiorca Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, kosztami badań laboratoryjnych, było zgodne z obowiązującym prawem, a tym samym zasadne.

Należy zauważyć, że zgodnie z § 9 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów, wysokość należności pieniężnej, o której mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, ustala dyrektor laboratorium kontrolno-analitycznego Inspekcji Handlowej (ust. 1), z uwzględnieniem: rodzaju badanego produktu, rodzaju materiałów lub urządzeń użytych w toku przeprowadzania badań, uzasadnionego kosztu pracy jednej osoby w jednym dniu lub godzinie pomnożonego przez liczbę osób i dni lub godzin oraz uzasadnionego kosztu pracy laboratorium (ust. 2). Koszty te szczegółowo wylicza się w oparciu o załącznik wydany na mocy Zarządzenia Prezesa UOKiK z dnia 22 września 2009 r. w sprawie sposobu naliczania kosztów badań przeprowadzonych przez laboratoria, który co roku jest aktualizowany.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

W myśl § 9 ust. 4 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów, kwotę, o której mowa w sentencji decyzji należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość należności pieniężnej stanie się ostateczna.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.) od

niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie
ul. Projektowa 1
20-209 Lublin
2. Podlaski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Białymstoku
3. a/a